

«ΕΤΟΙΜΑ ΝΑ ΠΕΤΑΞΟΥΝ ΤΑ ΓΥΑΛΙΝΑ ΦΤΕΡΑ»

Ο Γιώργος Σταυρακάκης μιλά στην «Π» για τη νέα δισκογραφική δουλειά του

[Συνέντευξη στη Σοφία Τσεντελιέρου, Εφημερίδα «ΠΑΤΡΙΣ» (11/6/2002)]

Τα «Γυάλινα Φτερά» σε λίγες μόλις μέρες, θα πετάξουν για ν' αναζητήσουν τη δική τους θέση στα ελληνικά μουσικά πράγματα. Η καινούργια δισκογραφική δουλειά του Γιώργου Σταυρακάκη που θα κυκλοφορήσει από τις Μουσικές Εκδόσεις «Wave Music», επικεντρώνεται στη μπαλάντα, αναδεικνύοντας ταυτόχρονα έναν ποιητικό λόγο. Μια εκφραστικά συνεπής στάση που μεσοβατεί σε ηλεκτρικούς και ακουστικούς ήχους. Τραγούδια τρυφερά, αλλά με έντονες αιχμές στο στίχο και στην ερμηνεία δίνουν το στίγμα του τραγουδοποιού, που καταγράφει μέσα στην Τέχνη του όλα εκείνα που μας συγκινούν, αλλά και που μας θυμώνουν.

Ο Γιώργος Σταυρακάκης είναι ένας από τους σύγχρονους Έλληνες τραγουδοποιούς που έκανε την πρώτη του δισκογραφική εμφάνιση το 1997 με το δίσκο «Ρεσάλτο», με τραγούδια που αγαπήθηκαν και μας κρατούν μέχρι και σήμερα συντροφιά.

Η παρουσία του στο Ηράκλειο -την πόλη που όπως λέει ο ίδιος αγαπά πολύ και η σχέση του μαζί της ξεπερνούσε τα όρια- τον έχει γνωρίσει μέσα από τους στίχους και τη μουσική του, μέσα από την παρουσία του στο «Τρομπόνι» και τις κατά καιρούς εμφανίσεις του.

Η πορεία που ακολουθείτε στο χώρο της ελληνικής μουσικής ξεφεύγει από τα συνηθισμένα. Θα έλεγε κανείς ότι έχετε «απορρίψει» το εμπορικό κομμάτι της δουλειάς σας και έχετε δώσει το μεγαλύτερο βάρος στο ποιοτικό μέρος. Είναι επιλογή σας αυτό;

Βεβαίως και ό,τι έχει σχέση με τη δουλειά μου είναι επιλογή μου. Άλλωστε δε θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Ξέρετε, ξεκινάω πάντα με τη σκέψη ότι όλα είναι εμπορεύσιμα, αλλά αυτό είναι δουλειά άλλων και για να ολοκληρώσω το ερώτημά σας, δε θεωρώ ότι η πορεία μου είναι ξεχωριστή. Ξεχωριστή σε σχέση με τι; Μ' αυτό που λέμε εμπορικό τραγούδι; Εάν είναι έτσι, βεβαίως και ναι, αλλά δεν είμαι ο μόνος τραγουδοποιός που το κάνει αυτό. Υπάρχουν πολλοί συνάδελφοι που κάνουν αξιόλογα τραγούδια. Θέλω να πιστεύω ότι κι εγώ μερικές φορές τα καταφέρνω.

Από το έργο σας είναι φανερό ότι βρίσκεστε σε μια συνεχή αναζήτηση. Αυτό γίνεται συνειδητά ή σας οδηγεί το συναίσθημα;

Δεν ξέρω αν αυτό ισχύει. Για το μόνο που μπορώ να σας απαντήσω σίγουρα είναι για την ανάγκη που καθημερινά μου παρουσιάζεται να απαντώ στον καινούργιο μου εαυτό. Είναι ένα παιχνίδι που φαίνεται να αφορά εμένα κι εκείνον, όμως στην πορεία ανακαλύπτω ότι ενδιαφέρει και πολλούς άλλους, που όμως καλώς ή κακώς δέχονται να παίξουν με τους δικούς μου όρους. Κάπως έτσι υποψιάζομαι ότι έχουν τα πράγματα και δεν ξέρω αν αυτό γίνεται συνειδητά ή υποσυνείδητα, αλλά είμαι σίγουρος ότι πρόκειται για μια ανάγκη.

Ανάμεσα στις ζωντανές εμφανίσεις και τη δισκογραφία τι επιλέγετε; Τι μηνύματα παίρνει ένας καλλιτέχνης από τον κόσμο που βρίσκεται απέναντί του;

Ειλικρινά δεν ξέρω τι είναι καλύτερο. Αυτό που ξέρω είναι ότι στο στούντιο βαριέμαι αφάνταστα. Δε λέω ότι δεν είναι ενδιαφέρον, αλλά από μια στιγμή και μετά αρχίζεις να μην ακούς. Αρχίζεις να πειράζεις πράγματα, όχι έτσι, όχι αλλιώς, μήπως το ένα, μήπως το άλλο, πράγμα που δε συμβαίνει ούτε όταν γράφεις με το μολυβάκι σου ένα τραγούδι, αλλά πόσο μάλλον όταν δίνεις μια μουσική παράσταση. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι πρόκειται για δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα, που πρέπει οπωσδήποτε να διεκπεραιώσεις. Στο τέλος θ' ανάψουν τα φώτα, θα έρθει και η στιγμή της συναυλίας, που εκεί ανταμείβεσαι, ξεχνάς όλα τα παραπάνω και φτου κι απ' την αρχή.

Πώς «γεννιούνται» τα τραγούδια του Γιώργου Σταυρακάκη; Από πού εμπνέεστε;

Ό,τι γίνεται, γίνεται γιατί υπάρχει λόγος. Δεν ξέρω αν είναι σοβαρός ή για άλλους ανύπαρκτος. Εννοώ ότι αυτό που με απασχολεί είναι εντελώς προσωπικό και δε θα ήθελα τουλάχιστον συνειδητά να το μοιραστώ με άλλους. Αυτό βέβαια στην πορεία των πραγμάτων αλλάζει θεαματικά και εξελίσσεται σ' ένα κοινό και για πολλούς όμορφο μυστικό που παίρνει τους δρόμους ταξιδεύοντας για πάντα από στόμα σε στόμα.

Κατά ένα περίεργο τρόπο παύει να είναι δικό σου. Ίσως και αυτός τελικά να είναι ο προορισμός, αλλά και η ομορφιά του τραγουδιού. Μικρές - καθημερινές ολοδικές σου εικόνες που πρέπει να τις κουβαλούν άλλοι.

Η «γέννηση» ενός τραγουδιού τι σημαίνει για σας; Ποιες είναι οι αγωνίες ενός τραγουδοποιού;

Όπως είπα και πριν, πρόκειται για κάτι που έχει μια πρακτική αξία.

Προσπαθείς ν' απαντήσεις σε δικά σου ερωτήματα μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο κι έτσι επιλέγεις να ξοδεύεις την ώρα σου και τη ζωή σου. Δεν υπάρχουν αγωνίες που να με διαφοροποιούν από τους άλλους ανθρώπους. Αγωνιώ και προβληματίζομαι για ό,τι μας πονάει, για ό,τι μας χωρίζει, για ό,τι καλό ή κακό συμβαίνει γύρω μας, όπως κάνουν όλοι οι άνθρωποι.

Σε λίγες μέρες θα πετάξουν ψηλά τα «Γυάλινα Φτερά». Ποια είναι η ταυτότητα της νέας σας δισκογραφικής δουλειάς;

Να μου επιτρέψετε εδώ να πω ότι αυτά τα τραγουδάκια άργησαν κάπως να κυκλοφορήσουν, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία που δεν είναι της παρούσης. Αυτό λοιπόν το διάστημα όσο περίμεναν στο συρτάρι, προέκυψαν και κάποια άλλα και έγινε ένα πάντρεμα με τον τίτλο «Γυάλινα Φτερά». Μεσολάβησαν και κάποια γεγονότα το χρόνο που μας πέρασε και θεώρησα ότι έπρεπε να γίνουν μερικές αλλαγές ειδικά στους στίχους των τραγουδιών. Όπως και να 'χει όμως παραμένει η αρχική ιδέα που στεγάζεται κάτω απ' αυτόν τον τίτλο και θέλω να πιστεύω ότι τα τραγούδια θα είναι καλοτάξιδα.

Σε σχέση με τις ζωντανές εμφανίσεις, τι περιλαμβάνουν τα μελλοντικά σας σχέδια;

Καλοκαίρι μπαίνει, δίσκος κυκλοφορεί, τι άλλο από συναυλίες; Να βρεθώ με τους συνεργάτες μου να παίξουμε και να το ευχαριστηθούμε κι εμείς και ο κόσμος. Το χειμώνα βλέπουμε και κάνουμε...

Η καλλιτεχνική σας πορεία ξεκίνησε από το Ηράκλειο. Είναι «γόνιμο» το έδαφος της πόλης για έναν μουσικό;

Δεν ξεχνάω ποτέ τις όμορφες στιγμές που πέρασα και που περνάω όταν έρχομαι στο Ηράκλειο. Όπως δεν ξεχνάω και τις δυσκολίες. Είναι γεγονός ότι υπάρχει μια βαθιά σχέση που κατά καιρούς ξεπερνούσε τα όρια. Συμβαίνει αυτό στις μεγάλες αγάπες. Ίσως έκανα λάθη, αδικήθηκα όμως από φίλους και γνωστούς. Κάθε άνθρωπος έχει ένα απόθεμα δύναμης και δυνατοτήτων. Εγώ νομίζω, ό,τι μπορούσα να δώσω το έδωσα, με αγάπη, πολύ κόπο και αν θέλεις, αυτό που κάποιοι ονομάζουν προσωπικό κόστος. Πιστεύω ότι κάπου βοήθησα στο να προχωρήσουν κάποια πράγματα και αν χρειαστεί θα το ξανακάνω, γιατί όπως σου είπα και πριν, πρόκειται για μια βαθιά σχέση και αυτό δεν πρόκειται ν' αλλάξει ποτέ. Όμως νιώθω και την ανάγκη για να είμαι εντάξει με τον εαυτό μου, να κάνω και πολύ προσωπικά πράγματα. Πιστεύω ότι το δικαιούμαι και γι' αυτό επέλεξα σ' αυτή τη φάση της ζωής μου να μην μένω στο Ηράκλειο. Αυτά έχουν οι μεγάλες αγάπες.

Στο Τρομπόνι οι Ηρακλειώτες έζησαν ξεχωριστές στιγμές με καλή μουσική. Ο χώρος αυτός δεν υπάρχει πια, όπως δεν υπάρχουν αρκετές μουσικές σκηνές με μόνιμες καλλιτεχνικές παρουσίες. Έχετε σκεφτεί ότι ίσως να λείπει από την πόλη ένας τέτοιος χώρος;

Ναι, ο χώρος αυτός δεν υπάρχει πια, όμως δε δέχομαι ότι δεν υπάρχουν άλλοι χώροι που να μπορούν να στεγάσουν αξιόλογα πράγματα. Τα τελευταία χρόνια υπήρξαν και υπάρχουν τέτοιοι χώροι και γίνονται κατά καιρούς κάποιες προσπάθειες, προκειμένου αυτό το πράγμα να μη διακόπτεται και να έχει μια συνέχεια. Απ' την άλλη, θα πρέπει να γνωρίζει ο κόσμος και να κατανοεί ότι αυτά τα πράγματα δεν είναι και εύκολα. Αυτός ή αυτοί που θα χρεωθούν ένα τέτοιο εγχείρημα παίρνουν ένα μεγάλο ρίσκο στον οικονομικό τομέα του πράγματος. Ο κόσμος πρέπει να το καταλαβαίνει αυτό. Πρέπει να μάθει να μάχεται για την πόλη του, τους χώρους που θα ήθελε να έχει και για οτιδήποτε άλλο ονειρεύεται. Έτσι είναι τα πράγματα και πρέπει να το καταλάβουμε. Δεν πρέπει να γκρινιάζουμε και να μεμφιμοιρούμε για πράγματα που δε διεκδικούμε. Πρέπει να μάθουμε να υπερασπίζουμε την εικόνα και τη ζωή της πόλης μας κι αυτό μεταφράζεται σε μικρές καθημερινές προσωπικές απώλειες, που πρέπει να είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε.